

med največjimi je nepopisna beda in grozno stradanje enega največjih slovenskih genijev — Wolfa.“ (Zvon, 1900, 167.)

Res, da imajo Slovenci tudi svoje napake, toda z Wolfovim nesrečnim življenjem pa niso v nobeni zvezi. Nikotina itd. niso Slovenci iznašli, drugih njegovih bridkih usodnih udarcev pa tudi niso zakrivali.

WOLF: VELIKI OLTAR V ZAGORJU OB SAVI
freska in slika sv. Petra in Pavla

III.

Velik vpliv je imel Wolf na sodobno domače slikarstvo. Ko bi se tudi nobeno njegovo lastno delo ne bilo ohranilo, bi vendar živel v delih svojih učencev. Vsi so ga kot veščaka v svoji stroki cenili. Čeprav so nekateri, kakor n. pr. brata Janez in Juri Šubic,

pozneje zelo napredovali, jim je vendarle ostal pečat njegove šole globoko vtisnjen.

Ko je Wolf stanoval v hiši podobarja Mateja Tomca, je učil slikati njegovega sina Miroslava ali Fridelna, dokler ni odšel ta jeseni l. 1871. v Monako nadaljevat svojega uka. Miroslav Tomc se je najbolj prilagodil Wolfu, zato so nekatere njegove slike močno podobne Wolfovim. Škoda, da zadnja leta ni mnogo slikal, zato tudi ni mogel napredovati, kakor bi sicer lahko, in da je rano umrl.

Hkrati z Miroslavom Tomcem se je pri Wolfu učil slikati tudi Janez Šubic, ki se je dotlej učil doma pri svojem očetu. Stanoval je Janez Šubic pri Mateju Tomcu. Wolf je bil tedaj še bolj miren in dober učitelj. Učil je Janeza Šubica v vseh slikarstvu potrebnih strokah, ornamentike, slogov, perspektive, nauka o barvah, umetnostne zgodovine in leposlovja. Večkrat sta čitala pozno v noč. Janez Šubic je risal in slikal po lesorezih iz biblije Julija Schnorra, n. pr. jezdece iz skrivnega razodenja in kamenjanje sv. Štefana. L. 1871. je odšel na akademijo v Benetke. (Dom in Svet, 1892, 145.)

L. 1872. v septembru je sprejel Wolf sedemnajstletnega Jurija Šubica v pouk. To dobo je štel Juri za svojo zlato dobo. Ko mu je l. 1873. dala Kranjska hranilnica ustanovo, kakor še dvema drugima slikarjema, je Juri potem kar na Dunaju ostal, prodal povratni vožni listek in postal po izpitu redni član akademije. Wolf sam je med svojimi učenci najbolj cenil „Jurčka“ radi njegove nenavadne marljivosti in se ga pogostoma spominjal.

Dalje je bil Wolfov učenec Simon Ogrin, sedaj akad. slikar na Vrhniki. Ko je v Benetkah študiral, mu je Wolf večkrat pisal slovenski.

L. 1875. 16. decembra: Ljubi Šimen! Gospod Guttman mi je rekel, da bo Vaša stvar danes v deželnem odboru rešena in da Vam bo denar poslal, kakor hitro ga dobi. Stvar se je tako dolgo vlekla, ker je denar namenjen za l. 1876. Da Vas je direktor Molmenti zapisal v višji razred, me veseli; samo glejte, da njegovo dobro mnenje opravičite. Tudi bi me prav veselilo, ako bi mi prihodnjič, ko mi boste pisali, svoje v malem, kar osnutkoma narejene kompozicije poslali. Drugič več; danes malo časa. Vas srčno pozdravlja J. Wolf.

1876 30. januarja: Upam, da ne mislite, da bi bil na Vas pozabil, ker Vam toliko časa nisem pisal. Hvala za Vaš trud, katerega ste imeli, da ste za gosp. Hasselquista in Gazzotta izvedeli. V prihodnjem listu priložim pismo za omenjenega gospoda.

Vzrok, da Vam nisem precej pisal, je bil ta, da nisem imel nič novega izporečiti o Vaši, ne o svoji zadevi. Zima je pri nas; treba je več ko druga leta kuriti; solnce je vedno za meglami, nič ne posije v